

samlede opposition var imod, at patienterne fik mere frit valg. Det har jeg ikke med mine ører hørt i den debat, der er foregået her de sidste par timer.

Jeg har hørt, at den samlede opposition har sagt, at ingen vel kan være imod, at patienter bliver behandlet jo før jo bedre, men jeg har hørt oppositionen sige, at man er bekymret for, om der er ressourcer til at behandle dem, og om der er økonomi til, at man kan speede op. Det er efter min mening to forskellige ting, og jeg vil i hvert fald gerne have mig frabedt at være med i det kor, som ministeren ikke mener vil patienterne det vel.

Det, der er mit spørgsmål, er: Kan ministeren garantere, når nu vi får en ventetidsgaranti på 1 måned, at f.eks. mennesker, der vil ændre på smertebehandling, som der nogle steder er op til 2½ års ventetid på – i Danmark er der ventetid alle steder, og det kan måske være lidt svært dagligt at tage flyveren til og fra Hamburg for at få behandling – er sikret, at de bliver behandlet inden for 1 måned?

Kl. 17.10

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Jeg må gøre opmærksom på, at taletidsreglerne jo altså er til, for at de skal overholdes. Så er det ministeren.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Som fuldstændig tabte tråden, men jeg skal prøve at finde den igen.

Må jeg ikke starte med at beklage, hvis jeg har misforstået debatten. Så skal jeg da være den første til at beklage det og glæde mig. Jeg kunne bare ikke fornemme nogen positiv tilslutning fra Socialdemokratiet til den nye regel om, at patienterne skal have et udvidet frit valg. Hvis jeg hørte forkert, vil det glæde mig, men jeg kunne ikke få det frem. Men man kan jo bare stemme grønt, når vi kommer så langt, så er mine bekymringer jo gjort til skamme.

Omkring ventetidsgarantien må jeg lige sige, at jeg ikke giver nogen ventetidsgaranti overhovedet. Jeg har aldrig brugt det ord. Jeg garanterer ikke, at danske patienter kan komme i behandling inden for hverken 2 eller 1 måned, det gør jeg ikke. Det, vi har gjort, er, at vi har sagt, at patienten skal have nogle rettigheder: Hvis vi ikke kan levere behandling inden for 2 måneder,

nu 1 måned, skal patienten have en mulighed for at søge et andet sted hen.

Der sker nemlig det, at når folk får en rettighed, begynder de også at bruge den. Så kommer der nogle private, der byder sig til. Det skaber også et pres på systemet, og det er det, vi har kunnet se. 100.000 patienter har gjort brug af det her tilbud. Kapaciteten i det offentlige er øget markant. På smertebehandlingsområdet er der mig bekendt godkendt tre danske klinikker, som de patienter, der ikke kan få smertebehandling i offentligt regi, kan søge ud til efter det her regelsæt.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Lone Møller for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Nu er det ikke kun lige smertebehandling, det drejer sig om.

Jeg kan så spørge ministeren, om ministeren har en fornemmelse af, når nu vi giver den rettighed til at få behandling efter at have ventet 1 måned, at samtlige personer i Danmark, der venter på f.eks. at komme til en privatpraktiserende øjenlæge, vil få den rettighed, når lovforslaget bliver vedtaget. Så tror jeg, der er rigtig mange, der i dag venter meget længe, som synes, at det her er et løft. Men er det ikke kun en meget lille begrænset gruppe, vi sikrer med det her lovforslag?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Alle får jo den her rettighed. De argumenter, der nu fremføres, er jo altså, undskyld mig, et ekko af sådan noget valgkamp 2001-retorik. Dengang sagde man: Det frie valg nytter jo ikke noget, for der er mangel på sygeplejersker og læger, så hvor skal de, der får den rettighed, gå hen? Der er jo ikke nogen private sygehuse i Danmark. Der er hundrede og nogle og halvtreds senge, sagde man, det nytter jo ikke noget.

Hvad har historien vist? Historien har vist, at det mærkværdigvis er sådan, at der så også er nogle, der vil lave den hofteoperation, når vi giver patienten retten til på vores alle sammens regning at gå ud i samfundet og sige: Her kommer jeg, jeg har penge med hjemmefra, og jeg vil gerne have en hofteoperation. Jamen det er jo mirakuløst. Det har jo et eller andet sted noget